

rzy (Dz. U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organami wojskowymi w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, właściwymi w sprawach określonych w ustawie z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1992 r. Nr 8, poz. 31 i Nr 54, poz. 254) oraz w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18), są dowódcy jednostek wojskowych. Osobnie do ich uprawnień w zakresie danych spraw, wynikających z przepisów wymienionych ustaw i aktów prawnych wydanych na ich podstawie.

§ 2. 1. Organami wojskowymi wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, właściwymi do rozpatrywania odwołań wniesionych od decyzji organów wojskowych określonych w § 1, są w sprawach wynikających:

- 1) z ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych — przełożeni dowódców jednostek wojskowych, o których mowa w § 1;

- 2) z ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy — przełożeni dowódców jednostek wojskowych, o których mowa w § 1, jeżeli posiadają uprawnienia dyscyplinarne co najmniej dowódcy pułku, a w przypadku gdy uprawnień tych nie posiadają — ich przełożeni posiadający takie uprawnienia.

2. W wydanej decyzji organ wojskowy poucza zainteresowanego żołnierza o możliwości i terminie złożenia odwołania od tej decyzji, a także wskazuje organ wojskowy wyższego stopnia, do którego może być ono wniesione.

§ 3. Przepisy szczególne mogą określać organy wojskowe i organy wojskowe wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, inne niż wymienione w § 1 i § 2 ust. 1.

§ 4. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do spraw, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie zostały zakończone wydaniem ostatecznej decyzji.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

102

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 22 lutego 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń socjalnych w zakresie korzystania z wczasów i rekreacji, przysługujących strażakom Państwowej Straży Pożarnej i członkom ich rodzin.

Na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1992 r. w sprawie świadczeń socjalnych w zakresie korzystania z wczasów i rekreacji, przysługujących

strażakom Państwowej Straży Pożarnej i członkom ich rodzin (Dz. U. Nr 81, poz. 421), w § 3 w ust. 1 wyrazy „w wysokości 58%” zastępuje się wyrazami „w wysokości 20%”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Milczanowski*

103

UCHWAŁA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 17 marca 1993 r.

w sprawie wykładni art. 41 w związku z art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich oraz art. 23a kodeksu karnego.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

przewodniczący: M. Tyczka — Prezes Trybunału Konstytucyjnego,

sędziowie Trybunału Konstytucyjnego: L. Łukaszyk, C. Bakalarski, T. Dybowski, H. Groszyk, M. Łabor-Soroka, W. Łączkowski, R. Orzechowski, F. Rymarz, A. Zoll (sprawozdawca), J. Zakrzewska

po rozpoznaniu w trybie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1991 r. Nr 109, poz. 470) wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich o ustalenie powszechnie obowiązującej wykładni:

- 1) art. 41 w związku z art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158) przez wyjaśnienie:
  - a) czy w rozumieniu tych przepisów zabieg przerwania ciąży, dokonany z zachowaniem warunków określonych w art. 1 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 12, poz. 61), lecz w okolicznościach nie dopuszczonych przez art. 37 Kodeksu etyki lekarskiej, uzasadnia odpowiedzialność zawodową członka samorządu lekarzy przed sądem lekarskim na podstawie art. 41 i w granicach art. 42 ust. 1 cytowanej ustawy o izbach lekarskich,
  - b) czy w rozumieniu tych przepisów dopełnienie obowiązku zawiadomienia władz powołanych do ścigania przestępstw, ustanowionego przepisem art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawdzie lekarza (Dz. U. Nr 50, poz. 458) i zagrożonego sankcją karną z art. 26 ust. 1 cytowanej ustawy, a w stosunku do funkcjonariuszy publicznych także z art. 246 k.k., uzasadnia odpowiedzialność zawodową członka samorządu lekarzy przed sądem lekarskim na podstawie art. 41 i w granicach art. 42 ustawy o izbach lekarskich, jeżeli dopełnienie tego obowiązku koliduje z postanowieniami art. 25 lub 26 Kodeksu etyki lekarskiej,
  - c) czy w rozumieniu przepisów cytowanych na wstępie niniejszego punktu eksperyment badawczy, w tym także eksperyment biomedyczny na człowieku, przeprowadzony z zachowaniem warunków określonych w art. 23a k.k., uzasadnia odpowiedzialność zawo-

downą członka samorządu lekarzy przed sądem lekarskim na podstawie art. 41 i w granicach art. 42 ustawy o izbach lekarskich, jeżeli eksperyment ten został przeprowadzony bez zachowania warunków określonych w art. 46 Kodeksu etyki lekarskiej,

- 2) przepisu art. 23a k.k. przez wyjaśnienie, czy eksperyment na człowieku, w tym także eksperyment biomedyczny na człowieku, dokonany bez osobiście wyrażonej zgody osoby poddanej temu eksperymentowi, a zatem bez zachowania warunku przewidzianego w tym przepisie, może być, ze względu na postanowienia art. 46—48 Kodeksu etyki lekarskiej, uznany za prawnie dopuszczalny,

ustalił:

Do czasu usunięcia przez Sejm sygnalizowanych przez Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 7 października 1992 r. (U.1/92) sprzeczności w obowiązującym stanie prawnym należy przyjąć, że:

- 1) art. 41 w związku z art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158) nie ma zastosowania w zakresie, w jakim zachowanie się lekarza jest zgodne z nakazem lub zakazem albo upoważnieniem obowiązującej ustawy,
- 2) eksperyment biomedyczny na człowieku, nie mający charakteru leczniczego, dokonany bez osobiście wyrażonej zgody osoby poddanej temu eksperymentowi, nie jest prawnie dopuszczalny.

Przewodniczący: *M. Tyczka*

Prezes Trybunału Konstytucyjnego,

Sędziowie: *L. Łukaszyk, C. Bakalarski, T. Dybowski, H. Groszyk, M. Łabor-Soroka, W. Łączkowski, R. Orzechowski, F. Rymarz, A. Zoll, J. Zakrzewska*

Egzemplarze bieżące oraz z lat ubiegłych można nabywać na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa P-1.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, P-1, niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

O wszelkich zmianach nazwy prenumeratora lub adresu prosimy niezwłocznie informować na piśmie Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW, telefaks (22) 694-62-06.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka” S.A., Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.